

אבל מהצד של עז הדעת טוב ורע, שקיים אומם ביציר הטוב להיות צור עמם, וקיים אוטו עם יצר הרע כמו חמור למשא מתחמיים, חמור נושא ספרים. מהצד של ביןוניים היא אסורה בחובש בגולות, שעלייהם נאמר בימות החל, היה כשור לחרש וכחמור למשاوي. ברשעים נאמר (איכה א) נטני ה' ביריע לא אוכל קום.

שרצונות התפלין הן בבחבים ל夸ני סמא"ל, שור מועד שלא יכולת אותם, וחפלה של יד קושר לרגלו. וכי שלא מיניכם תפלין, עליו נאמר משור מועד הרחק ממנו במלא עיניו, שמקומו תליים אבות נזיקין, ציצית משاوي על חמור נזאף. נחש, בשבilo נאמר אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק.

וארבעה בתי תפלין הם בהיכל לאربعאותיות. מי ההיכל זה? אדר"י, שכעולה ביחסון היכיל. ואומן ארבע פרשיות ארבעאותיות של יהוה, כמו פנוי החיות. ובטים ארבעה כנגד פני החיות, והם כמו הנקודות והאותיות שהן זכר ונוקבא.

שתי רצונות כנגד נזקי נזקי יהה, רצונה של יד לקשר אותה, וזה השכינה שנאמר בה יונתי. ושנים הם היונים - זכר ונוקבא. מי שרוצהče לצד אותו צקה של שניהם, נוטל נזקבה וקיים אותה עמו, ומיד יקרה לזכר ויבא. וכך צירכיהם ישראל לטל יהה קדושה מצוה השכינה, לקשר אותה בקשר של תפלין, ומיד יקרה לבעה, שהוא ישראל של מעלה, העמוד האמצעי.

מושום זה תקנו לקרא שם ישות בקהל עם מצות תפלין. מיד כשיורד אליה, ציריך לקשר

לוזן ביציר הטוב, למחייו עזר בהדריה, וקיים ליה ליציר הרע למחייו בחרמודר למשاوي תחותמיהו, חמור נושא ספרים. מטרא הבינונים איהו אסור וחייבש בגלוותא. העליהו אמר ביוםין דחל היה כשור לחרש ובחרמודר למשاوي. בראשיעיא אמר (איכה א יד) נתני ה' בידך לא אוכל קום.

ברצינו דתפלין אונין בבחבים לקרנו דטמא"ל שור מועד שלא ישיכי לוזן, ותפלת דיד קושר לרגלו ומאן שלא מנה תפלין, עליה אמר משור מועד הרחק ממנו במלא עיניו, דמגה תלין אבות נזיקין ציצית משاوي על חמור נזאף. נחש בוניה אמר אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק.

וארבע בתי תפלין אונין בהיכל לאربعאותן מאן היכל לא דא אדר"י דהבי סליק בחשבן היכ"ל. ואונין ארבע פרשין ארבע ארבעון דיהו"ה בגונא דאנפין דחיזון. ובטים ארבע לקבל גדרפין דחיזון, ואונין בגונא דבקודין וארבעון דאנון דבר ונוקבא.

תרין רצונו לקלבל בוגבי יונה רצונה דיד לאקשרא לה ורק אשכינה דאתמר בה יונתי. ותרין אונין יונם דבר ונוקבא. מאן דבעי לצידא ליה צדה דתרוויה, נטיל נוקבא וקיים לה עמה ומיד יקרי לדכורה ויתה. והבי צירכין ישראל לנטלא יונה קדישא מצוה שכינה, לקשרה לה בקשורה לתפלין, ומיד יקרי לבעה דאייה ישראל דלעלא עמו נדא מציטה.

ובגין דא פקינו למקרי שם ישראל בקהל עם מצות תפלין. מיד דנחתת לנפה, ציריך לקשרא ליה עמה למחייו חבייש עמה